Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παράσχημα εἰς τὴν χάραν ἡμῶν διηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἀπριλίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 14

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΟ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 97.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μεταξὺ διπλοῦ παραπετάσματος ὑψηλῶν δένδρων, ὅπερ ἑκατέρωθεν περικλείει τὴν ὁδόν, ἀπό τινων ἤδη στιγμῶν ἐφαίνοντο, ἐξαφανιζόμενα πάραυτα, δεξιὰ μὲν ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου κωδωνοστάσιον ἐκ πλακῶν σχιστολίθου, ἀριστερὰ δὲ μεγάλαι κορυφαὶ ὀδοντωταὶ ἔργων μολυβδίνων καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω πολλαὶ ὑψηλαὶ ὑψηλαὶ καπνοδόχαι ἐξ ὀπτῶν πλίνθων.

«Κοντεύομε νὰ πᾶμε 'ς τὸ Μαρωκούρ, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά, τώρα δὰ θὰ ἰδῇς τὸν πύργον τοῦ κυρίου Βουλουφρὰν καὶ ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ τὰ ἐργοστάσια. Τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ εἶνε κρυμμένα μέσ' 'ς τὰ δένδρα, θὰ τα ἰδοῦμε ὅταν πᾶμε ἀπάνω, ἄντικρυ 'ς τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ ποταμιοῦ εἶνε ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ νεκροταφεῖο.»

Τῷ ὄντι ὅτ' ἔφθασαν ἐκεῖ που, ἔνθα αἱ ἰτέαι εἶχον κλαδευθῇ εἰς σχῆμα πυκνῆς κόμης, ἀνεφάνη ὁλόκληρος ὁ πύργος ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αὐτοῦ διακοσμήσει, ἐπιδεικνύων τὰ τριπλᾶ αὐτοῦ οἰκοδομήματα μετὰ προσόψεων ἐκ λευκῶν λίθων καὶ ἐρυθρῶν ὀπτῶν πλίνθων, τὰς ὑψηλὰς αὐτοῦ στέγας, τὰς καπνοδόχας ἀνερχομένας ἐκ τοῦ μέσου ἀπεράντων λιβαδίων καταφύτων ἐκ συστάδων δένδρων, κατερχομένων μέχρι τῶν λειμώνων, οἵτινες ἐξετείνοντο μακρὰν μετ' ἀνωμαλιῶν ἐδαφικῶν κατὰ τὰς ἀνωμαλίας τοῦ λόφου.

Ἡ Πετρίνα ἔκπληκτος εἶχε βραδύνῃ τὸ βῆμά της, ἐν ᾧ ἡ Τριανταφυλλιὰ ἐξηκολούθει βαδίζουσα, ἐκ τούτου δὲ προῆλθε σύγκρουσις ἀναγκάσασα αὐτὰς νὰ καταθέσωσι τὸ καλάθιον.

«Ἔ, τί σου λέει, εἶν' ὄμορφο; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά.

— Εὔμορφότατον.

— Λοιπὸν ὁ κύριος Βουλουφρὰν κάθεται αὐτοῦ μέσα ὁλομόναχος μὲ καμμιὰ δωδεκαριὰ δούλους γιὰ νὰ τον δουλεύουν, χωριατὰ οἱ κηπουροὶ καὶ οἱ δοῦλοι τοῦ στάβλου πού εἶνε 'ς τὰ χωριά που βλέπεις ἐκεῖ πέρα 'ς τὴν ἄκρη τοῦ κήπου, 'ς τὴν ἀρχὴ τοῦ χωριοῦ, ποῦνε δύο καμινάδες χαμηλότερες καὶ λιγότερες ἀπὸ τὲς καμινάδες τῶν ἐργοστασίων. Αὐτὲς εἶνε τοῦ ἠλεκτρικοῦ που φωτίζει τὸν πύργο καὶ τῶν λεβετιῶν που βράζει μέσα νερὸ γιὰ νὰ ζεσταίνουν τὸν πύργο καὶ της σέρρες τοῦ κήπου. Ὁ πύργος εἶνε ὄμορφος μέσα, παντοῦ εἶνε χρυσάφι. Λένε πως οἱ κύριοι ἀνηψιοὶ θὰ ἤθελαν νὰ κάθουντ' ἐκεῖ μέσα μαζὶ μὲ τὸν κύριο Βουλουφράν, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν τους θέλει καὶ ἔχει καλλίτερα νὰ ζῇ ὁλομόναχος καὶ νὰ τρώγῃ ὁλομόναχος. Ἐκεῖνο μόνο ξέρω, ὅτι τους ἔχει καὶ κάθουνται τὸν ἕνα 'ς τὸ παλιὸ σπίτι που εἶν' ἀπ' ἔξ' ἀπ' τὰ ἐργοστάσια καὶ τὸν ἄλλο 'ς τὸ πλάγι, καὶ ἔτσι εἶνε πιὸ κοντὰ 'ς τὰ γραφεῖα. Ἀλλὰ καμμιὰ φορά, αὐτοὶ ἀργοῦν ἐν ᾧ ὁ θεῖός των, ποῦνε ὁ νοικοκύρης, ἐξηνταπέντε χρονῶν ἄνθρωπος καὶ 'μποροῦσε νὰ καθήσῃ νὰ ξεκουρασθῇ, εἶνε πάντα ἐκεῖ χειμῶνα καλοκαίρι εἴτε καλὸς καιρὸς εἶνε εἴτε κακός, ἐκτὸς τὴν Κυριακήν· ἐπειδὴ τὴν Κυριακὴν δὲν δουλεύουν οὔτε αὐτὸς οὔτε ἄλλος κανείς, καὶ γι' αὐτὸ δὲν καπνίζουν βλέπεις ἡ καμινάδες.»

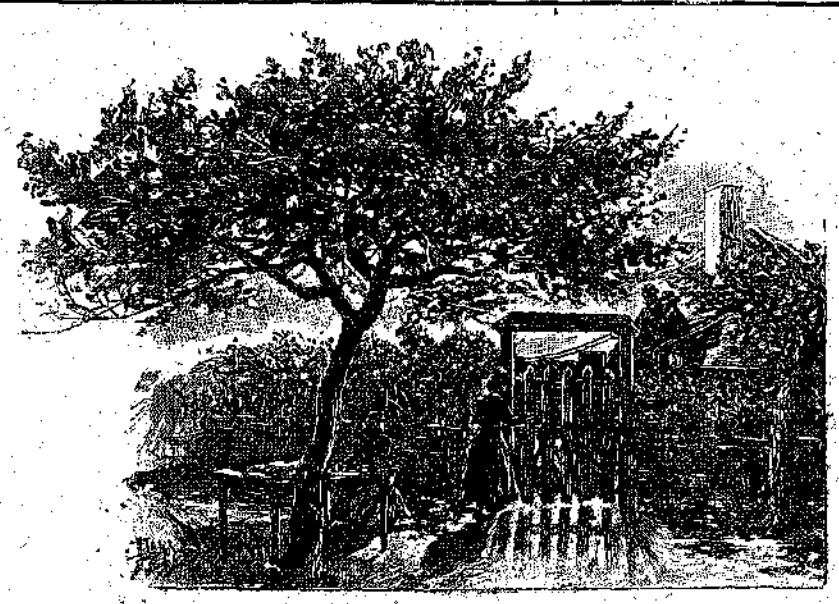

«Ἡ ἄμαξα ἐστάθη πρὸ τῆς εἰσόδου» (Σελ. 106, στηλ. γ')

Ἀναλαβοῦσαι τὸ καλάθιον δὲν ἐβράδυναν νὰ ἴδωσιν ἐν συνόλῳ ἀναφανεῖσαν τὴν θέαν τῶν ἐργαστηρίων, ἀλλ' ἡ Πετρίνα εἶδε μόνον συγκεχυμένον σωρὸν οἰκοδομημάτων, τῶν μὲν νέων τῶν δὲ παλαιῶν, ὧν αἱ κεραμοσκεπεῖς ἢ πλακοσκεπεῖς στέγαι ἦσαν συνηγμέναι πέριξ καπνοδόχης κελωρίας, ἥτις ἐξηφάνιζε τὰς ἄλλας διὰ τοῦ ὄγκου της τεφρόχρου μὲν καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ ὕψος αὐτῆς, μαύρου δὲ κατὰ τὴν κορυφήν.

Ἄλλως τε προσήγγιζον εἰς τὰς πρώτας οἰκίας, διεσπαρμένας ἐντὸς αὐλῶν, ἐν αἷς ἐφύοντο μηλέαι καχεκτικαί, καὶ τὴν προσοχὴν τῆς Πετρίνας προεκάλει ἡ θέα ἡ πέριξ αὐτῆς, τὸ χωρίον περὶ οὗ πολλάκις εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνεται λόγος.

Μάλιστα δ' ἐξέπληξεν αὐτὴν ἡ θορυβώδης κίνησις τῶν ἀνθρώπων· ἄνδρες, γυναῖκες-παιδία, ἐνδεδυμένοι τὰ Κυριακά των ἐνδύματα πέριξ ἑκάστης οἰκίας ἢ

ἐν ἰσογείοις αἰθούσαις,ὧν τάνοικτὰ παράθυρα ἐδείκνυον ὅ τι συνέβαινεν ἔνδον. Ἐν πόλει δὲν θὰ ἦτο ἡ συσσώρευσις πυκνοτέρα.Καὶ ἔξω μὲν συνδιελέγοντο σείοντες τὰς χεῖρας, ἀφῃρημένοι καὶ ἀμηχανοῦντες· ἐντὸς δὲ ἔπινον ποτὰ ποικίλα, μηλίτην, καφὲν ἢ μαστίχην,ἐκ τοῦ χρώματος ἀναγνωριζόμενα, καὶ ἀπέθετον μετὰ πατάγου τὰ ποτήρια ἢ τὰ κύπελλα ἐπὶ τῶν τραπεζίων μετὰ κραυγῶν αἴτινες ὡμοίαζον πρὸς λογομαχίας.

«Πόσοι ἄνθρωποί που πίνουν! εἶπεν ἡ Πετρίνα.

—Θὰ ἦτον ἄλλο πρᾶγμα, ἂν ἦτον ἡ Κυριακὴ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα που ἔχουν πάρῃ τὴν δεκαπενταμερίαν τους· θὰ ἔβλεπες πόσοι εἶνέ που ἀπὸ τὸ μεσημέρι δὲν 'μποροῦν πιὰ νὰ πιοῦν.»

Τὸ χαρακτηριστικὸν δὲ τῶν πλείστων οἰκιῶν, δι' ὧν διήρχοντο, ἦτο ὅτι σχεδὸν πᾶσαι, εἰ καὶ ἦσαν παλαιαί, ἐφθαρμέναι καὶ κακῶς ᾠκοδομημέναι ἐκ πηλοῦ ἢ ἐκ ξύλου ἐπεστρωμένου δι' ἀργίλλου, ἐξωτερικῶς εἶχόν τι τὸ κομψὸν τοὐλάχιστον ἐν τῇ βαφῇ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων, ἥτις προσείλκυε τὸ βλέμμα ὡς ἐπιγραφὴ καταστήματος· καὶ ὄντως ἦτο τοιοῦτόν τι. Ἐν ταῖς οἰκίαις ἐκείναις παρεδίδοντο δωμάτια ἐπ' ἐνοικίῳ εἰς τοὺς ἐργάτας, καὶ ἡ βαφὴ αὕτη, ὁ ἀλλείφιν ἄλλων ἐπισκευῶν, ὑπισχνεῖτο καθαριότητα, ἣν ἁπλοῦν βλέμμα ἐντὸς διέψευδε πάραυτα.

«Ἤρθαμέ, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιὰ δεικνύουσα διὰ τῆς ἐλευθέρας χειρὸς οἰκίσκον ἐξ ὀπτοπλίνθων, ὅστις ἔφρασσε τὴν ὁδόν, ἀφ' ἧς τὸν ἐχώριζεν αἰμασιὰ φαλιδιστή. Βαθειὰ 'ς τὴν αὐλὴ καὶ ἀπ' ὀπίσω εἶνε τὰ σπίτια που 'νοικιάζουμε 'ς τοὺς ἐργάτες, τὸ σπίτι εἶνε γιὰ τὸ μαγαζί, καὶ 'ς τὸ πρῶτο πάτωμα εἶνε ἡ κάμαρες τῶν οἰκοτρόφων.»

Ἐν τῇ αἰμασιᾷ θύρα ξυλίνη κιγκλιδωτὴ ἤνοιγεν εἰς μικρὰν αὐλὴν ἔχουσαν μηλέας καὶ διασχιζομένην ὑπὸ δενδροστοιχίας χαλικοστρώτου, φερούσης εἰς τὸν οἰκίσκον. Μόλις προέβησαν ὀλίγα βήματα εἰς τὴν δενδροστοιχίαν ταύτην καὶ γυνὴ νέα ἔτι ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ καὶ ἐκραύγασε.

«Κουνήσου ντέ, χάχα, μεγάλη δουλειὰ νὰ πᾷς 'ς τὸ χωριό. Δὲν ἐχόρτασες τεμπελιά;

— Εἶνε ἡ θεία μου Ζηνοβία, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιὰ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, σήμερα δὲν εἶνε μὲ τὰ καλά της.

— Τί μουρμουρίζεις αὐτοῦ;

— Λέω πως ἂν δέ μ' ἐβοηθοῦσαν νὰ σηκώσω τὸ καλάθι,δὲν θᾶμουν ἀκόμα 'δῶ.

— Ἂς λείπουν τὰ λόγια, γλωσσοῦ.»

Ἐπειδὴ δὲ αἱ λέξεις αὗται ἐρρήθησαν μετὰ κραυγῶν, γυνὴ εὐτραφὴς ἐφάνη ἐν τῷ διαδρόμῳ.

«Τί ἔχεις πάλι καὶ φωνάζεις; ἠρώτησε.

— Ἡ θεία με μαλλώνει, ἐπειδὴ ἀργησα, κυρούλα μου. Εἶνε βαρὺ τὸ καλάθι.

— Καλά, καλά, εἶπεν ἡ μάμμη μετὰ πραότητος, βάλ' το αὐτοῦ τὸ καλάθι κ' πήγαινε 'ς τὸ μαγερειὸ νὰ πάρῃς τὸ φαγάκι σου, εἶνε ζεστό.

— Πρόσμενέ με 'ς τὴν αὐλή, κ' ἔφτασα, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιὰ πρὸς τὴν Πετρίναν, θὰ φᾶμε μαζί, πήγαινε ν' ἀγοράσῃς τὸ ψωμί σου, θὰ μετρήσῃς ἀπὸ 'δῶ δύο σπίτια καὶ 'ς τὸ τρίτο σπίτι ζερβιὰ εἶνε ὁ ψωμᾶς, κάνε γλήγορα.»

Ἐπανελθοῦσα ἡ Πετρίνα εὗρε τὴν Τριανταφυλλιὰν καθημένην πρὸ τραπεζίου ὑπὸ τὴν σκιὰν μηλέας, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν δύο πινάκια πλήρη φαγητοῦ ἐκ γεωμήλων.

«Κάθισε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά, θὰ μοιράσωμε τὸ φαγεῖ μου.

— Μά. . .

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά, τὴν ἐρώτησα τὴν κυρούλα καὶ μοῦδωκε τὴν ἄδεια.»

Ἀφ' οὗ τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτω, ἡ Πετρίνα ἐνόμισεν ὅτι δὲν ὠφειλε νὰ ἐπιμένῃ καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ τραπέζιον.

«Εἶπα καὶ γιὰ τὸ δωμάτιο καὶ ἐτελείωσα τὴ δουλειά, θὰ δώσῃς μονάχα τὴ μιὰ καὶ σαράντα σου 'ς τὴν κυρούλα. Νὰ ποῦ θὰ κάθεσαι.»

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἔδειξεν οἰκοδόμημα ἀργιλλόκτιστον, οὗ μέρος μόνον ἐφαίνετο κατὰ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, τὸ δὲ ἐπίλοιπον ἐφράσσετο ὑπὸ τοῦ πλινθοκτίστου οἰκίσκου· τὸ δὲ φαινόμενον μέρος ἦτο τόσον πεπαλαιωμένον, τόσον ἐφθαρμένον,ὥστε ἦτο ζήτημα πῶς ἵστατο ἔτι ὀρθιος.

«Ἐκεῖ δὰ καθότανε πρῶτα ἡ κυρούλα πρὶν κτίσῃ τὸ σπίτι μας μὲ τὰ λεπτά που κῆρέ που ἦταν παραμάνα τοῦ κύριου Ἐδμόντου. Δὲν εἶνε καλὰ ἐκεῖ σὰν 'ς τὸ σπίτι μας, οἱ ἐργάτες δὲν 'μποροῦν νὰ ἔχουν σπίτι σὰν τοὺς νοικοκυραίους, δὲν εἶν' ἀλήθεια;»

Οὐχὶ μακρὰν τοῦ τραπεζίου των ἦτο δεύτερον τραπέζιον καὶ παρ' αὐτῷ ἑκαθητο ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης περίπου, σοβαρός, ἄκαμπτος, φορῶν σάκκον βραχὺν κομβωτὸν καὶ πῖλον ὑψηλόν, ἀνεγίνωσκε δὲ μετὰ βαθείας προσοχῆς μικρὸν βιβλίον χρυσόδετον.

«Εἶνε ὁ κύριος Κλέφτιν καὶ διαβάζει τὸ Πάτερ ἡμῶν του» εἶπεν ἡ Τριανταφιλλιὰ ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ἔπειτα διὰ μιᾶς, οὐδόλως σεβομένη τὴν προσήλωσιν τοῦ ὑπαλλήλου, ἀπετάθη πρὸς αὐτόν.

«Κύριε Κλέφτιν, νὰ ἕνα κορίτσι που ξέρει Ἀγγλικά.

— Αἰ» εἶπεν ἐκεῖνος οὐδόλως ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς.

Μόνον δὲ μετὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας τοὐλάχιστον ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτάς.

«Ἄρ γιοῦ ἄνν Ἴγγλις γκέρλ; (εἶσαι Ἀγγλίς;) ἠρώτησε.

—Νό, σέρ, μπάτ μάϋ μόδερ γώς ("Οχι κύριε, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου ἦτο).»

Οὐδὲ λέξιν εἰπὼν πλέον, ἐδυθίσθη πάλιν εἰς τὴν περιπαθῆ αὐτοῦ ἀνάγνωσιν.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ ἠκούσθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κύλισμα ἁμάξης καὶ σχεδὸν πάραυτα ἀνεστάλη πρὸ τῆς αἰμασιᾶς.

«Σὰν νὰ εἶνε τὸ ἁμαξάκι τοῦ κύριου Βουλουφρὰν» ἀνεφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιὰ ἐγειρομένη ζωηρῶς.

Ἡ ἅμαξα προὐχώρησεν ἔτι βήματά τινα καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς εἰσόδου.

«Αὐτὸ εἶνε,» εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιὰ σπεύδουσα πρὸς τὴν ὁδόν.

Ἡ Πετρίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν θέσιν της, ἀλλὰ παρετήρησε.

Δύο τινὲς ἦσαν ἐν τῇ ἁμάξῃ τῇ μετὰ χαμηλῶν τροχῶν, ὁ μὲν νέος, ὁ καὶ ὁδηγῶν αὐτήν, ὁ δὲ γέρων λευκόθριξ, ὠχρὸν ἔχων τὸ πρόσωπον μετὰ μικρῶν φλεβῶν ἐρυθρῶν ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἀκίνητος, φορῶν σκιάδιον ψιάθινον καὶ φαινόμενος ὑψηλός, εἰ καὶ ἐκάθητο, ὁ κύριος Βουλφρὰν Παινδαδοάν.

Ἡ Τριανταφυλλιὰ ἦτο πλησίον τοῦ φαέθοντος.

«Εἶνε κάποιος, εἶπεν ὁ νέος ἑτοιμαζόμενος νὰ καταβῇ.

— Τίς εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Βουλφρὰν Παινδαδοάν.

Ἡ Τριανταφυλλιὰ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

«Ἐγώ, ἡ Τριανταφυλλιά.

— Εἰπὲ εἰς τὴν μάμμην σου νὰ ἔλθῃ νὰ μ' ὁμιλήσῃ.»

Ἡ Τριανταφυλλιὰ ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθεν ἄγουσα τὴν μάμμην της σπεύδουσαν.

«Καλημέρα σας, καλημέρα σας, κύριε Βουλουφράν.

— Καλημέρα, Φραγκίσκα.

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε Βουλουφράν, προστάξτε.

— Πρόκειται περὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου τοῦ Ὁμήρη. Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ εὑρῆκα μόνην ἐκείνην τὴν μέθυσον γυναῖκά του, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ καταλάβῃ τίποτε.

— Ὁ Ὁμήρης εἶνε 'ς τὴν Ἀμιέν, καὶ ἔρχεται ἀπόψε.

— Νὰ του εἰπῆς ὅτι ἔμαθα ὅτι παρεχώρησε τὴν σάλλαν τοῦ χοροῦ εἰς μερικοὺς ἀχρείους διὰ δημοσίαν συνέλευσιν καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνῃ αὐτό.

— Ἂν ἔδωκε τὸ λόγο του;

— Νά τον πάρῃ ὀπίσω, εἰ δὲ μὴ τὴν ἄλλην ἡμέραν τοῦ«δίνω τὰ καπούτσια» εἶνε μία ἀπὸ τὰς συμφωνίας μας τῆς ἐνοικιάσεως,καὶ θὰ τὴν ἐκτελέσω αὐστηρότατα· δὲν θέλω τοιαύτας συνελεύσεις.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια. Ἴδε σελ. 99].

Δὲν ἠναγκάσθη ὅμως νὰ περιμείνῃ ἐπὶ πολύ.

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου, μικρούλα, ἠρώτησεν ὁ Φιλήτωρ, ἐξελθὼν νικητὴς ἐκ τῆς πάλης ἥτις συνήφθη ἐντὸς του μεταξὺ τῆς στοργῆς του πρὸς τὸ κοράσιον καὶ τοῦ φόβου, τὸν ὁποῖον τῷ ἐνέπνεεν ἡ οἰκοκυρά του.

— Ναί, εἶπεν ἡ Μυάνα ἀδιστάκτως, θέσασα εἰς τὰς δύο πλατείας χεῖρας, τὰς ὁποίας τῇ ἔτεινεν ὁ πωματοποιός, τὰς μικρὰς μαύρας χεῖρας αὐτῆς, τὰς ἐχούσας λευκοὺς καὶ βραχεῖς ὄνυχας.

— Λοιπὸν σύμφωνοι! Θὰ σε πάρω μαζί μου 'ς τὴ Μασσαλία, ὅπου θαὔρῃς μία μητέρα. Σ' ἀρέσει;

— Μιὰ μητέρα που δὲν θὰ με δέρνῃ;

— Ὄχι βέβαια, ἂν την ἀγαπᾷς καὶ εἶσαι καλὴ καὶ ἀγαπᾷς τὴν ἐργασίαν. Θά σ' ἀγαπᾷ μάλιστα.

—Ὦ! θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ἡ Μυάνα· καὶ ἡ μαύρη μορφή της ἐφωτίσθη ὑπὸ μειδιάματος. Θὰ πάρετε ὅμως καὶ τὸν Καναδῆ μαζί, αἔ;

— Τὸν σκύλο! ἀνέκραξεν ὁ πωματοποιός· ὄχι, μικρά μου. Αὐτὸ μονάχα δὲν γίνεται. Ποῦ ν' ἀκούσῃ γιὰ σκύλο ἡ γυναῖκά μου. Δέκα χρόνια τώρα θέλω νὰ πάρω ἕνα καὶ δὲν ἀφίνει.

— Ἀλλ' ἡ Μυάνα δὲν ἤκουε πλέον. Χωρὶς τίποτε νὰ εἴπῃ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἁμαξάκι, ὅπου ἦτο καὶ ὁ κύων.

— Ἂν εἶν' ἔτσι, καλλίτερα ἔχω νὰ πεθάνω μὲ τὸν Καναδῆ! εἶπε.

Ἐπανέθηκεν εἰς τὸ ἁμάξιον διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκβάλῃ ἡ γραῖα, καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν κύνα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν θέσιν του πρὸ τοῦ ἁμαξίου.

Ὁ Φιλήτωρ, ἀνοίξας πλήρεις ἐκπλήξεως τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του, τὴν παρετήρει κάμνουσαν ταῦτα.

—Καὶ ποῦ πηγαίνεις ἔτσι; ἠρώτησε.

— Δὲν ξεύρω, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον, ζευχθὲν καὶ αὐτὸ εἰς τὸ ἁμάξιον.

— Τὸ λέγει καὶ θὰ το κάμῃ τὸ δυστυχισμένο! ἀνεφώνησεν ὁ Λεβουκᾶς. Ἔπειτα δὲ κατ' ἰδίαν:Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς· πρέπει νὰ την κάρω· τί θὰ μου κάμῃ ἐπὶ τέλους ἡ γυναῖκά μου· ἐγὼ εἶμαι ἐπὶ τέλους ὁ κύριος.

— Ἔλα, ἂς εἶνε, ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου, εἶπε πρὸς τὸ κοράσιον, πάρε καὶ τὸ σκυλί σου. Καὶ σύ, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κύνα καὶ λαβὼν ἕνα τῶν ποδῶν του, εὐχαρίστησε τὴν μικράν σου κυρίαν, εὐχαρίστησε ἐπίσης καὶ ἐμέ.

Καθ' ὃν χρόνον ἐγίνετο ἡ συνεννόησις αὕτη, τὸ δάσος ἀντήχει ἐκ τοῦ ᾄσματος τῶν ἀποφλοιωτῶν· τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία εἶχε περατωθῆ. Εἰς τὸ ἔδαφος ἐξηκολούθουν νὰ σωρεύωνται δέματα φλοιῶν φελλοδρύων.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινε πρὸς δύσιν εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, φωτιζομένων ὑπὸ τοῦ ἐρυθροῦ φωτὸς τῆς δύσεως, τὰ πτηνὰ ἐζήτουν ἀλλήλων θέσιν ὅπως διέλθωσι τὴν νύκτα.

Πέριξ τῶν μεγάλων δρυῶν ἠκούετο ὁ βόμβος χιλιάδων ἐντόμων, τὰ ὁποῖα προσεπάθουν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν μαλακὸν κορμὸν τῶν πρὸ μικροῦ ἀποφλοιωθέντων δένδρων.

Ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπῆλθεν ἡ ἡσυχία· τὰ πρόσωπα περὶ τῶν ὁποίων ὡμιλοῦμεν διεσκορπίσθησαν εἰς τὰς δι' αὐτὰ προωρισμένας καλύβας καὶ ὅπου δὲν ἐβράδυναν ν' ἀκοκοιμηθοῦν ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπαγρύπνησιν τοῦ Καναδῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ Μασσαλία!

Ἡ παλαιὰ ἀποικία τῶν Φωκαέων, ἡ ἔχουσα ἀγροὺς ἐλαιοφύτους καὶ οἰκίας μὲ στέγας ἐρυθρὰς λαμπούσας εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου! Ἡ ἔχουσα τὴν ἀπέραντον λεωφόρον, τὴν πλήρη κόσμου ἀπὸ τὴν αὐγήν, εἰς ἣν ἀκούονται ὅλαι αἱ διάλεκτοι, καὶ ἥτις εἶνε πλήρης θορύβου καὶ εὐθυμίας.

Εἰς ἓν τῶν ἄκρων της ἡ θάλασσα, ὁ παλαιὸς λιμήν, πλήρης πλοίων παντὸς εἴδους καὶ πάσης ἐθνικότητος, τοῦ ὁποίου αἱ πολύχρωμοι σημαῖαι κυματίζουσιν εἰς τὸν ἀέρα.

Ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχον ἤδη ἀρκετὰ πλοῖα εἰσέρχεται καὶ ἓν ἄλλο· εἶνε ἀτμόπλοιον τῆς Ἑταιρίας τῶν Διαπορθμεύσεων καὶ ἔρχεται ἐξ Ἀλγερίας.

Προχωρεῖ μεγαλοπρεπῶς ἐκβάλλον ὀξὺν συριγμόν. Κατὰ μῆκος αὐτοῦ τὸ νερὸν παράσσεται ἡσύχως. Ὄπισθεν αὐτοῦ ἡ ἀόρατος ἕλιξ σκορπίζει πέριξ χιονώδη ἀφρόν.

Ἐπὶ τῆς προχυμαίας ἐπικρατεῖ κίνησις· πολλοὶ ἀναμένουσιν.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου οἱ ἐπιβάται ἔχουσιν ἤδη ἑτοίμους τὰς σκευάς των.

— Ἄ! νὰ ὁ ἄνδρας μου! φωνάζει δροσερὰ γυναικεία φωνή. Ὁ καλός μου ὁ Φιλήτωρ το πρόφθασε τὸ ἀτμόπλοιο.

Καὶ ἡ κυρία Λεβουκᾶ, γνησία Μασσαλιῶτις, μετρίου ἀναστήματος, μὲ ζωηρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ κόμην μαύρην ὡς πτερὰ κόρακος, μὲ ἐκφραστικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντας μακρὰς βλεφαρίδας, ἀναμένει ἐπὶ τῆς προχυμαίας.

— Αἴ, Φιλήτωρ! φωνάζει σείουσα τὸ μαντήλλι της.

Ἀλλὰ μάτην φωνάζει, μάτην σείει τὸ μαντήλλι της. Ὁ Φιλήτωρ οὔτε βλέπει, οὔτε ἀκούει. Ν'ἀκούσῃ ἦτο βεβαίως δύσκολον, διότι μεγάλη ἦτο ἡ ἀπόστασις· ἀλλὰ διατί δὲν βλέπει; Μὴν ἐτυφλώθη ὁ ἄνδρας της τὸν μῆνα, τὸν ὁποῖον διῆλθεν ἐν Ἀλγερίᾳ;

Ὁ δυστυχὴς Φιλήτωρ καθήμενος εἰς τὴν πρύμναν ἦτο ἀνήσυχος, ὡς παιδίον πταῖσαν, τὸ ὁποῖον βλέπει πλησιάζουσαν τὴν ὥραν τῆς τιμωρίας. Ἡ καρδία του ἐκτύπα δυνατά.

Ὦ, βεβαίως ἦτο ὁ κύριος!

Ἀλλ'εἰς τὴν Ἀλγερίαν,ὅπου ἦτο μόνος.

Εἰς τὴν Μασσαλίαν, τὸ πρᾶγμα διέφερε· εἶχε καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ τότε...

Καὶ νὰ εἶχε μόνον τὴν μικράν, καλὰ πάλιν! Ἀλλ' εἶχε καὶ τὸν σκύλον.

Ἐπὶ τέλους ὅ,τι ἔγινε ἔγινε· δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΕΝΤΕ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ ἐξάδελφός μου Καλλιβούλης ἔχει πέντε τέκνα, τὰ ὁποῖα θά σας συστήσω κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ἡλικίας των.

Πρῶτος ἔρχεται ὁ Ἀδαμάντιος· εἶνε δεκατεσσάρων μόνον ἐτῶν, ἀλλὰ φαίνεται δεκαέξ, τόσον ὑψηλὸς καὶ δυνατὸς εἶνε καὶ τόσον ζωηρότητα ἔχουν οἱ λόγοι του καὶ τὸ σύνολόν του.

Ὁ Ἀδαμάντιος ἔχει φλογερὸν καὶ ἀποφασιστικὸν χαρακτῆρα. Ἐκ τῶν βιβλίων τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσε, περισσότερόν τον κατέθελξαν αἱ περιγραφαὶ τῶν μαχῶν καὶ αἱ περιπέτειαι τῶν θαλασσοπόρων. Δι' ὃ καὶ ὀνειροπολεῖ νὰ γίνῃ μέγας στρατηλάτης ὡς ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἢ νὰ πλεύσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν νέου τινὸς κόσμου ὡς ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος.

Ὅταν ἀκούῃ τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος δὲν δύναται νὰ κρατηθῇ. Μίαν δὲ ἡμέραν ὅτε ἦτο εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ εἶδεν ἓν πελώριον ὑπερωκεάνιον ἀτμόπλοιον ν' ἀναχωρῇ πλέον πρὸς ἀπομεμακρυσμένας χώρας, εἶπε μετὰ πόθου εἰς τὸν πατέρα του:

— Ἂς ἤμουν μέσα ἐκεῖ, νὰ 'πάγω ὅπου πάγει αὐτό, καὶ ἂς ἤμουν καὶ μοῦτσος!

Ὁ Ἀδαμάντιος δὲν πρωτεύει εἰς τὰ μαθήματα, πρωτεύει ὅμως εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις· τρέχει ὡς δορκάς· κολυμβᾷ ὡς ἰχθύς, καὶ εἶνε ρωμαλέος ὡς ἀρχαῖος ἀθλητής.

Μετὰ τὸν Ἀδαμάντιον ἔρχεται ὁ Παῦλος· εἶνε δεκατριῶν ἐτῶν, καὶ ὅμως φαίνεται δέκα, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τοῦ ἀναστήματός του. Ἀλλ' εἶνε δυνατός.

Ὅσον εὐκίνητος καὶ ὁρμητικὸς εἶνε ὁ Ἀδαμάντιος, τόσον βραδὺς καὶ σοβαρὸς εἶνε ὁ Παῦλος. Καὶ αὐτὸς ἀνέγνωσε πολλὰ βιβλία· ἀλλὰ τὰ κατορθώματα τὰ ὁποῖα ἐκίνησαν εἰς ἐνθουσιασμὸν τὸν Ἀδαμάντιον, αὐτὸν τὸν ἀφῆκαν ψυχρόν. Δὲν ἐννοεῖ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ πηγαίνῃ κάνεις νὰ ἐξολοθρεύῃ πλῆθος ἀνθρώπων μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας ζωῆς του· διὰ μόνην τὴν δόξαν, διὰ νὰ δύναται μόνον νὰ λέγῃ: «Ἐφάνην ἰσχυρότερος».

Ὅπως ὁ Ἀδαμάντιος, ἔχει καὶ ὁ Παῦλος τὴν φιλοδοξίαν του. Ἀφ' ὅτου ἔμαθεν ὅτι ὑπάρχουν διπλώματα εὑρεσιτεχνίας, ἡ μόνη του σκέψις εἶνε πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ ἕν. Ἡ μικροτέρα μηχανὴ ἑλκύει τὴν προσοχήν του. Τὸ μουσικὸν παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ θεῖός του καὶ τὸ ὁποῖον ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ διὰ νὰ ἴδῃ πῶς εἶνε μέσα ὁ μύλος τοῦ ὁποίου τὸν μηχανισμὸν τῷ ἐξήγησεν ὁ μυλωθρός, τὸ ὡρολόγιον τῆς αἰθούσης, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως θ' ἀποσυνέθετε ἄν τον ἄφιναν, ὅπως τὸ μουσικόν του παιγνίδι, ἡ ἀτμάμαξα ἡ τρέχουσα ἀστραπηδὸν ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς τροχιᾶς, ὅλα αὐτά τον κινοῦν εἰς ἔκπληξιν, τὸν μαγεύουν, τὸν βυθίζουν εἰς σκέψεις.

Ὁ Παῦλος δὲν θαυμάζει μόνον τὰς ἀνθρωπίνους ἐφευρέσεις, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὴν σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ. Ἔχει ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

Ὁ Εὐγένειος, ὁ ὁποῖος τώρα ἐμβαίνει εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος του εἶνε λεπτοφυὲς παιδίον, μὲ ροδόχρουν πρόσωπον, ξανθὴν κόμην καὶ λεπτοὺς δακτύλους. Αὐτὸς δὲν ὀνειρεύεται οὔτε κατακτήσεις βασιλείων, οὔτε κατασκευὴν μηχανῶν· τὰ μαθηματικὰ δὲν τα πολυαγαπᾷ, ἀλλ' εἶνε μοναδικὸς εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ἰδεῶν· ἰχνογραφεῖ μὲ χάριν· παίζει ὄχι ἄσχημα, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, καὶ βιολίον. Αἱ διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἀρέσκεται ν' ἀναγινώσκῃ εἶνε αἱ ἔχουσαι ὡς θέμα ποιητάς, ζωγράφους, μουσικούς· ὅταν δὲ βλέπῃ νὰ γίνεται κάπου λόγος περὶ ὀνομαστοῦ τινος καλλιτέχνου, ἀναφωνεῖ κάποτε : «Ὦ ! πως ἤθελα νὰ γίνω κ' ἐγὼ σὰν αὐτόν !

Τώρα ἔρχεται ἡ Μαρία, χαριεστάτη κόρη. Εἶνε δεκαέτις, εἶνε δροσερὰ καὶ ὡραία ὡς ἄνθος, ἡ φωνή της εἶνε γλυκεῖα ὡς κελάδημα πτηνοῦ· ἐν τούτοις ἡ καλλονὴ τῆς μορφῆς της καὶ ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς δὲν δίδουν τελείαν ἰδέαν τῶν προτερημάτων τῆς καρδίας της.

Ἡ Μαρία εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἁπλότητος· θέλει νὰ γίνῃ καλή, νὰ ὁμοιάσῃ τὴν μητέρα της, ἥτις, ἐν παρόδῳ, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρότυπον ἀξιαγαπήτου καὶ ἐναρέτου γυναικός.

Μανθάνει τὰ μαθήματά της, διότι δὲν θέλει νὰ μείνῃ ἀμαθής, ἀλλὰ φροντίζει ν' ἀποκτήσῃ τὰς πολυτίμους ἀρετὰς τῆς οἰκοδεσποίνης· διὰ τοῦτο ὀλίγαι κυρίαι εἶνε περισσότερον οἰκοκυραὶ ἀπὸ τὴν μικρὰν Μαρίαν.

Ἰδοὺ τέλος καὶ ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος εἶνε μόνον ὀκτὼ ἐτῶν. Εἶνε δύσκολον νὰ εἴπῃ κάνεις ποῖαι εἶνε, ἢ εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε αἱ κλίσεις καὶ οἱ πόθοι τοῦ Γεωργίου· διότι τὸ πνεῦμα καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ παιδίου τούτου εἶνε εἶδος αἰνίγματος. Εἶνε κρᾶμα περιεργείας καὶ νωθρότητος· παραφορᾶς καὶ ἀταραξίας, δραστηριότητος καὶ ὀκνηρίας.

Ἡμέραν τινά, πρὸ ἑνὸς ἔτους, ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἕως τότε μόλις ἐγνώριζε τὰ γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου, κατελήφθη ἔξαφνα ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ ἀνάγνωσιν. Ἐν διαστήματι δύο μηνῶν κατενίκησεν ὅλας τὰς δυσκολίας.

Ἡ αὐτὴ ἀκαταστασία παρατηρεῖται εἰς ὅλα του· αὐτὸς ὁ τόσον βαρὺς συνήθως καὶ συνεσταλμένος γίνεται διὰ μιᾶς τολμηρὸς καὶ ἀτρόμητος. Σᾶς ἀναφέρω τὸ ἑξῆς παράδειγμα.

Ἡμέραν τινὰ ἡ ἀδελφή του καὶ αὐτὸς ἔπαιζον εἰς τὸ παραθαλάσσιον, πλησίον μικροῦ στενοῦ ὁρμίσκου τὸν ὁποῖον τὰ παιδία εἶχον ὀνομάσῃ «Λιμανάκι». Ἡ Μαρία κύψασα διὰ νὰ συλλάβῃ ἕνα κάβουραν ὠλίσθησεν, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ λιμανάκι, τὸ ὁποῖον ἦτο βαθὺ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

«Ἡ θεία Ζηνοβία» (Σελ. 106, στηλ. α'.)

Εἰς κᾶσαν ἄλλην στιγμὴν ἡ ἰδέα καὶ μόνον νὰ βρέξῃ τοὺς πόδας του θὰ ἐνέπνεε τρόμον εἰς τὸν Γεώργιον. Ἀλλὰ βλέπων τὸν κίνδυνον τῆς ἀδελφῆς του, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι οὐδέποτε ἐκολύμβησε, ὁρμᾷ, ἁρπάζει τὴν ἀδελφήν του καὶ κατορθώνει διὰ μόνης σχεδὸν τῆς προσπαθείας τῆς θελήσεώς του, νὰ τὴν φέρῃ πρὸς τὴν ἀκτήν. Τότε μόνον, ἐν ᾧ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὴν κεφαλήν της ἐκτὸς τοῦ ὕδατος καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκρατεῖτο ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, ἐφώναξε «Βοήθειαν !»

Ὁ Ἀδαμάντιος ἦλθε καὶ ἀνέσυρε τὴν ἀδελφήν του, ἐθαύμασε δὲ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ ἀδελφοῦ του, διότι αὐτὸς ἐγνώριζε πόσον δύσκολον εἶνε καὶ εἰς ἠσκημένον κολυμβητὴν ἀκόμη νὰ σώσῃ πνιγόμενον.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Γεώργιος παρεκάλεσε τὸν Ἀδαμάντιον νὰ ὑπάγῃ μαζί του.

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ Ἀδαμάντιος.

— Ἐκεῖ κάτου! εἰς τὸ λιμανάκι, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος· θέλω νὰ μάθω νὰ κολυμβῶ.

— Ἐμπρός !

Ἀφ' οὗ ἔφθασαν εἰς τὸν ὁρμίσκον ὁ Γεώργιος ἐκδύεται, λέγει εἰς τὸν Ἀδαμάντιον νὰ τῷ δείξῃ ποίας κινήσεις πρέπει νὰ κάμῃ, καὶ ὅταν ἐνόμισεν ὅτι τας ἐνόησεν, ὁρμᾷ ἀποφασιστικῶς νὰ πέσῃ εἰς τὸ νερόν, εἰς τὸ ὁποῖον χθὲς ἀκόμη ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῇ ἡ Μαρία· ὁ Ἀδαμάντιος θέλει νὰ τον κρατήσῃ, ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἐκφεύγει τῶν χειρῶν του φωνάζων :

— Μπᾶ ! Ὅπως κι' ὅπως θὰ βγῶ !

Ὁ Ἀδαμάντιος ὅστις ἐπερίμενε νὰ τον ἴδῃ βυθιζόμενον, ἡτοιμάζετο νὰ πέσῃ εἰς τὸ νερὸν διὰ νὰ τον ἀνελκύσῃ, ἀλλ' ὁ φόβος του ὑπῆρξε μάταιος.

Ὁ Γεώργιος, ἀφ' οὗ ἐκτύπησεν ὀλίγον τὸ ὕδωρ καὶ ἐβυθίσθη, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, χωρὶς δὲ τέχνην καὶ μέθοδον, πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, ἔφθασεν εἰς τὴν ἄλλην ἀκτήν, ἥτις δὲν ἀπεῖχε καὶ πολύ.

Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ὁ Γεώργιος ἐπέστρεφε καθ' ἑκάστην εἰς τὸ λιμανάκι· μετὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἠδύνατο νὰ εἴκῃ ὅτι ἦτο ἐφάμιλλος τοῦ Ἀδαμαντίου εἰς τὸ κολύμβημα.

Ἔκτοτε ὅμως δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸ νερόν.—Τοιοῦτος εἶνε ὁ Γεώργιος.

Τώρα ὅτε γνωρίζετε τοὺς τέσσαρας ἀδελφοὺς καὶ τὴν ἀδελφήν, μάθετε ὅτι ὁ πατὴρ τῶν παιδίων τούτων ἔχει λαμπρὸν κτῆμα εἴς τινα τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, καὶ ὅτι ἕκαστον ἔτος μεταβαίνει ἐκεῖ μετὰ τῆς οἰκογενείας του διὰ νὰ διέλθῃ τὴ θέρος· μάθετε ἀκόμη ὅτι συχνὰ προσκαλοῦν καὶ ἐμὲ εἰς τὴν χαριτωμένην ἔκαυλίν των, ἀφίνων δὲ τὸν καύσωνα καὶ τὴν κόνιν τῶν Ἀθηνῶν, εὐγνωμόνως ζητῶ δρόσον καὶ ἀναψυχὴν ὑπὸ τὸ πράσινον φύλλωμα τῶν δένδρων καὶ εἰς τὸ γαλανὸν κῦμα τοῦ Αἰγαίου.

Τὸν παρελθόντα Ἰούλιον, μεταβὰς ἑσπέραν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐξαδέλφου μου, εἶδον ὅτι προετοιμάζοντο διὰ τὸ ταξείδιον. Ἐννοεῖται ὅτι προσεκλήθην καὶ πάλιν. Ἐγίνετο δὲ συζήτησις περὶ τοῦ πῶς θὰ διερχώμεθα τὰς ὥρας μας.

— Θὰ πηγαίνωμεν κυνήγιον, εἶπεν ὁ ἐξάδελφός μας.

— Θὰ πηγαίνωμεν καὶ μὲ τὴν βάρκαν.

— Ἀλλ' ἂν δὲν εἶνε κατάλληλος ὁ καιρός ; εἶπεν ἕν ἐκ τῶν παιδίων· τί θὰ κάμωμε τὰ βράδυα ;

— Νά μας διηγῆται ὁ θεῖος ἱστορίας, εἶπεν ἡ Μαρία.

— Δύο μῆνας σχεδὸν ἱστορίας; καὶ ποῦ θὰ τας εὕρω ;

— Ὅπου θέλεις· εὕρε.

— Νά μας διηγηθῇς περιπετείας πολεμιστῶν, θαλασσοπόρων, εἶπεν ὁ Ἀδαμάντιος.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἱστορίας ἐφευρετῶν, σοφῶν...

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Εὐγένιος, ἱστορίας καλλιτεχνῶν.

Ἡ Μαρία δὲν εἶπε τίποτε. Οὐδὲ ὁ Γεώργιος, ἀλλ' ἐφαίνετο κἄτι νὰ ἐσυλλογίζετο καὶ τον ἠρώτησε.

— Ὁ ἕνας θέλει νὰ γίνῃ ναυτικὸς ἀστρατηγός, ὁ ἄλλος μηχανικός, ὁ ἄλλος μουσικὸς ἢ ζωγράφος· ἐγὼ ἂν ἦμην εἰς τὴν θέσιν των, θὰ ἐζητοῦσα νὰ μας διηγηθῇς τὴν ἱστορίαν τῶν μεγάλων ναυτικῶν ἢ στρατηγῶν, τῶν μεγάλων ἐφευρετῶν, τῶν μεγάλων μουσικῶν καὶ ζωγράφων ὅταν ἦσαν ἀκόμη παιδιά. Ἀπὸ τὸ παράδειγμά τους λοιπὸν θὰ μάθω τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ γίνω ὅ,τι θέλουν νὰ γίνουν οἱ ἀδελφοί μου.

Μόλις ὁ Γεώργιος ἐτελείωσε τὸν λόγον του καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἀνέκραξαν:

—Εὖγε, Γεώργιε ! καλὰ το εὑρῆκες !

Κ' ἐγὼ ἐχειροκρότησα χωρὶς νὰ συλλογισθῶ ποίαν ὑποχρέωσιν ἀνελάμβανα.

— Λοιπὸν σύμφωνοι, εἶπεν ὁ Ἀδαμάντιος.

—Καθὼς βλέπω, μοῦ ζητεῖτε τὰ χαρακτηριστικὰ γεγονότα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ δύσκολον.

— Ὦ, θεῖε, ὑπεσχέθης, ὑπεσχέθης πλέον! εἶπον ὁμοφώνως τὰ πέντε παιδία.

— Ἂς εἶνε, εἶπα· εἰς τὸν Ἀδαμάντιον θ' ἀφιερώσω τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης· εἰς τὸν Παῦλον, τὰ ἐπεισόδια ἐκ τοῦ βίου τῶν σοφῶν καὶ ἐφευρετῶν· εἰς τὸν Εὐγένιον, τὰ ἀνέκδοτα ἐκ τοῦ βίου τῶν παντὸς εἴδους καλλιτεχνῶν· εἰς τὴν Μαρίαν τὰ κατορθώματα τῆς γυναικείας ἀφοσιώσεως· ὡς πρὸς τὸν Γεώργιον, ὁμολογῶ ὅτι εὑρίσκομαι κἄπως εἰς ἀμηχανίαν...

— Ὦ, μή σε μέλῃ, εἶπεν ὁ μικρὸς μειδιῶν εὐφυῶς, ὡς πρὸς αὐτὸ θὰ φροντίσω ἐγώ.

. . . . . .

Τὴν ὁριοθεῖσαν ἐποχὴν μετέβην εἰς τὴν ὡραίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, μετά τινας δὲ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου, ἤρχισα τὰς διηγήσεις μου (*).

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

(*) *Σημείωσις τῆς Διευθύνσεως.*—Τὰς διηγήσεις ταύτας τοῦ νέου ἡμῶν συνεργάτου κ. Πλουτάρχου Νεοφάντου, αἵτινες περιέχουσι χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς παιδικῆς ἡλικίας διαφόρων ἐπιφανῶν καὶ μεγάλων ἀνδρῶν πάσης ἐποχῆς καὶ παντὸς ἔθνους, θὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν τῇ «Διαπλάσει» ἐν ᾗ θὰ παρουσιασθῶσι βεβαίως μετὰ παλλοῦ ἐνδιαφέροντος.

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΕΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 101)

Τώρα τρέχει ὁ Πᾶνος μὲ τὸ καλαθάκι του· ἡ μητέρα τού πού τον ἀγαπᾷ ἔβαλε μέσα 'ς αὐτὸ ψωμὶ καὶ φαγητὸ διὰ τὸ παιδί της. Ὁ Πᾶνος παίζει μὲ τὸ καλαθάκι καὶ χοροπηδᾷ ζωηρὸς καὶ κατευχαριστημένος. Ὁ Στάθης, χωρὶς νὰ σταματήσῃ, λέγει :

— Ὁ Στάθης, ὁ Παῦλος, ὁ Γιάννης, ὁ Πᾶνος. Ἕνα, δύο, τρία, τέσσαρα· εἴμεθα τέσσαρα.

Καὶ τρέχουν, τρέχουν εἰς τὸ σχολεῖον. Νά, ἔφθασαν εἰς τὸ ποταμάκι· περνοῦν τὸ γεφύρι· ὁ Στάθης πηγαίνει πάντα ἔμπρός.

Ὤ, ἦλθε κ' ἕνας ἄλλος· εἶνε ὁ Μῆτσος· ἐμβαίνει καὶ αὐτὸς εἰς τὴν σειράν. Τότε ὁ Στάθης, χωρὶς νὰ σταθῇ, λέγει πάλιν·

— Παῦλος, Γιάννης, Πᾶνος, Μῆτσος, Στάθης. Ἕνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε· εἴμεθα πέντε.

Ναί, εἶνε πέντε· ὅσα δάκτυλα ἔχει τὸ χέρι, καὶ ὅσα δάκτυλα ἔχει τὸ πόδι.

Πέντε εἶνε τὰ παιδιὰ καὶ τρέχουν· ὅλο τρέχουν.

Μερικὲς χῆνες τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κατατρομαγμένοι, κ' ἕνας σκύλος χονδροπρόσωπος τοὺς γαυγίζει μέσα ἀπὸ ἕνα φράκτη.

Νὰ καὶ ἔρχεται καὶ ὁ Νιόνιος. Εἶνε πλειὸ μικρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους· τί πειράζει ὅμως ; καὶ αὐτὸς ἕνας εἶνε, καὶ αὐτὸς λογαριάζεται εἰς τὸ μέτρημα. Ὁ Στάθης λοιπόν, τρέχοντας πάντα ἔμπρός, λέγει μέσα του:

— Παῦλος, Γιάννης, Πᾶνος, Μῆτσος, Νιόνιος, Στάθης. Ἕνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ· εἴμεθα ἕξ.

Εἶνε εὐχαριστημένος ὁ μικρὸς Στάθης· ξεύρει περισσότερον ἀπὸ τὸ μισὸ μάθημά του.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΦΟΒΟΣ

Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Εὐθαλία, μετὰ τὰς διακοπάς, ἐστάλησαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των νὰ περάσουν τὸν Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον πλησίον τῆς μάμμης των, εἰς Κεφαλληνίαν. Ἡ γραῖα δέσποινα ἦτο σκεπτικὴ καὶ ὀλιγόλογος, μολονότι δὲ ἠγάπα πολὺ τὰ τέκνα τῆς θυγατρός της ἐφέρετο πρὸς αὐτὰ κάπως σοβαρῶς.

Τὰ δύο παιδία δὲν ἐστενοχωρήθησαν τὰς πρώτας ἡμέρας. Ἂν καὶ ἦσαν μόνα διεσκέδασαν ἀρκετά. Ἡ οἰκία τῆς μάμμης των ἦτο ἀπέραντον κτίριον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, μυστηριῶδες, τὸ ὁποῖον παρῆλθε καιροὺς ἔτου νὰ ἐξερευνήσωσι.

Τὸ μέρος τὸ ὁποῖον προτιμοῦν τὰ παιδία εἶνε ἡ βιβλιοθήκη. Εὗρον ἐκεῖ ἓν βιβλίον παραμυθίων, κάπως χαλασμένον ἀπὸ τοὺς ποντικούς, ἀλλὰ πλῆρες εἰκόνων καὶ φανταστικῶν ἱστοριῶν. Εἰς αὐτὰς γίνεται λόγος περὶ μελισσῶν, περὶ πτερωτῶν δράκων, περὶ μαγευμένων πύργων ὅπου ὡραῖαι βασιλοποῦλαι εἶνε σκλαβωμέναι.

Πολλὰς ὥρας διῆλθον τὰ δύο παιδία ἀναδιφῶντα τὸν σκονισμένον τόμον, ἀλλά . . . ἀλλὰ... ὅτε ἐσκοτίνιασε καὶ διήρχοντο τοὺς μακροὺς διαδρόμους, ἡ Εὐθαλία ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ Γεωργίου καὶ αὐτὸς δὲ ἐκράτει σφικτὰ τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του, ὡς ἐὰν αἱ δύο ἐκείναι χεῖρες ἡνωμέναι ἦσαν φυλακτὸν κατὰ παντὸς θηρίου.

Τοῖς ἐφαίνετο τώρα ὅτι τὸ δωμάτιόν των ἦτο πολὺ εὐρύ, πολὺ μοναχικόν.

Ἡ γραῖα οἰκονόμος τῆς μάμμης των κοιμᾶται εἰς τὸ πλαγινὸν δωμάτιον, ἀλλ' εἶνε κωφὴ καὶ στρυφνή. Δὲν θὰ εἶνε βέβαια αὐτὴ που θὰ σηκωθῇ νὰ τα παρηγορήσῃ ἂν τὴν νύκτα βαρύνῃ τὸ στῆθός των ὁ ἐφιάλτης, ὅπως ἔπραττεν ἡ καλὴ μήτηρ των ὅτε ἦσαν μικρότερα.

. . . . . .

Εἶνε μεσονύκτιον. Ἡ Εὐθαλία κοιμᾶται εἰς τὴν μικρὰν κλίνην της. Πλησίον της ἐπὶ τοῦ λευκοῦ φορέματός της κοιμᾶται κουρασμένη ἡ γάτα. Αὐτὴ κοιμᾶται ἥσυχα, διότι δὲν ἀνέγνωσε τρομαντικὰ διηγήματα.

Ἡ Εὐθαλία ὅμως δὲν κοιμᾶται. Ἡ κεφαλή της μὲ τὴν κόμην της τὴν ἐμπερδευμένην εἶνε γεμάτη ἀπὸ παραδόξους ἰδέας. Ὁ Γεώργιος ἀναπαύεται ἐπὶ ἄλλης κλίνης. Οἱ ὀφθαλμοί του εἶνε κλειστοί, ἀλλ' ἡ πυρετώδης ἔκφρασις τοῦ προσώπου του μαρτυρεῖ, ὅτι ἴσως πολεμεῖ κατά τινος δράκοντος, ὁ ὁποῖος ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸ ὀγκῶδες βιβλίον τῶν παραμυθίων.

— Γεώργη! ἀκούεται ἔξαφνα μικρὰ τρέμουσα φωνή, ἀκοῦς αὐτὸν τὸν κρότον; αὐτὸ τὸ τρίξιμον; Μὴν εἶνε κανένα θηρίο... κανένας κλέπτης; ὤ, φοβοῦμαι!

Ἡ Εὐθαλία ἐσηκώθη εἰς τὴν κλίνην της, ἀνοίγουσα φοβισμένους ὀφθαλμούς.

—Τί ἔχεις, Εὐθαλία; ἐρωτᾷ ὁ Γεώργιος ἀφυπνισθείς.

— Ἄκουσε. Δὲν σοῦ φαίνεται πως ὁ κρότος ἔρχεται ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην;

Ὁ Γεώργιος δεικνύει ὅτι δὲν πιστεύει. ἀλλὰ παιδίον ἐννέα ἐτῶν, ὅσον γενναῖον καὶ ἂν εἶνε, δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένον παντὸς τρόμου. Καὶ αὐτὸς ἀκούει ἕνα τριγμόν, ἐλαφρὸν κρότον, ἀκατάπαυστον, ἀρκετὰ καλὰ ἀκουόμενον εἰς τὴν βαθεῖαν σιωπὴν τῆς νυκτός. Ἔπειτα ἔξαφνα,— ὦ φρίκη! —ἠχηρὸς κρότος ἠκούσθη ὡς νὰ ἔπεσε βαρὺ πρᾶγμα.

Τὰ πάντα ἦσαν ἥσυχα, τὰ πάντα ἦσαν σκοτεινὰ εἰς τὴν μυστηριώδη οἰκίαν, μόνον φαντάσματα βέβαια (ὑπέθετεν ἡ μικρὰ κόρη) ἦτο δυνατὸν νὰ περιπατῶσι τοιαύτην ὥραν εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος εἶνε γενναῖος.

Προσπαθεῖ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἔντρομον ἀδελφήν του, θὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν κίνδυνον, ὅπως τὰ παλληκάρια τῶν ἀρματωλικῶν χρόνων.

Πηδᾷ ἐκ τῆς κλίνης του, φορεῖ ἐν σπουδῇ τὰ ἐνδύματά του, ἀνάπτει ἓν κηρίον καὶ γυμνόπους βαδίζει πρὸς τὸν διάδρομον, ὁ ὁποῖος χωρίζει τὸ δωμάτιόν των ἀπὸ τὴν μυστηριώδη βιβλιοθήκην.

— Ὤ, Γεώργιε, μή μ' ἀφίνῃς μονάχη!... καλλίτερα νἄλθω μαζί σου!

Ἐσηκώθη καὶ ἡ Εὐθαλία· ἁρπάσασα δὲ τὴν ἀγαπητὴν γάταν της καὶ σφιγγουσα αὐτὴν πλησίον τῆς μικρᾶς καρδίας της ἥτις ἐκτύπα δυνατά, ἠκολούθησε τὸν ἀδελφόν της.

Ὁ διάδρομος εἶνε πολὺ μακρός, τὸ ξύλινον δάπεδον εἶνε ψυχρὸν διὰ τοὺς γυμνοὺς πόδας των. Ὁ Εὐθαλία ὅσον πλησιάζει εἰς τὸ μυστηριῶδες δωμάτιον τόσον σφιγκτότερα κρατεῖ τὴν γάταν της. Αὕτη, ἀνωρθωμένην ἔχουσα τὴν οὐρὰν καὶ δυσηρεστημένη, φαίνεται ὡς νὰ ἐρωτᾷ τί τρέχει ἐπὶ τέλους.

Ὁ Γεώργιος προχωρεῖ. Τρέμει πολὺ ὁ δυστυχὴς ἥρως, τὸ δὲ κηρίον, σειόμενον ὑπὸ τῆς ταλαντευομένης χειρός του, χύνει δάκρυα λίπους καὶ σκορπίζει τὸ κιτρινωπὸν φῶς του ἐπὶ τῶν μεγάλων σκιερῶν τοίχων.

Θάρρος! Ἰδοὺ ἔφθασαν τὸ κατώφλιον τῆς βιβλιοθήκης. Μὲ βλέμμα ἀνήσυχον παρατηροῦν, ἐξετάζουν πᾶσαν γωνίαν. Οὔτε ἀράκνη φαίνεται πουθενά, οὔτε δράκος, οὔτε θηρίον ἄγριον... Ἀναλαμβάνουν ὀλίγον θάρρος· δὲν ἀσθμαίνουν πλέον τόσον πολύ. Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν τί συμβαίνει.

Θά το πιστεύσετε; ἡ γάτα το ἐνόησε πρώτη.

Χαμαί, εἰς τινα γωνίαν, ἦσαν τρία μικρὰ ὄντα, μὲ μάτια μαργαριταρένια, μὲ δοντάκια κοπτερά· ἐτραγάνιζον, ἐτραγάνιζον μὲ πολλὴν ὄρεξιν... κανὲν ὀρεκτικὸν πρᾶγμα βέβαια.

Ἡ γάτα, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ δυνατὴ εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, ἐνόησεν ὅτι τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ὄντα μὲ τοὺς μικροὺς ὀδόντας ἦσαν ποντικοί. Δι' ἑνὸς πηδήματος ἐξώρμησεν ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς κυρίας της.

Οἱ δύο ὀφθαλμοί της μετεβλήθησαν διὰ μιᾶς εἰς δύο λάμποντας σμαράγδους... Ἀλλ' εἰς μάτην· οἱ ποντικοὶ ἐξηφανίσθησαν ἐν ἀκαρεῖ... Τώρα ἐνόησαν τὰ παιδία. Πῶς νὰ μὴ συλλογισθοῦν τὰ ἀδηφάγα αὐτὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα κατατρώγοντα τὸν ὀγκῶδη τόμον τῶν παραμυθίων τὸν ἔρριψαν ἀπὸ τὴν τράπεζαν (αὐτὸς ἦτο ὁ δυνατὸς κρότος) καὶ ἐξηκολούθουν τὸ γεῦμά των ἐπὶ τοῦ δαπέδου...

Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Εὐθαλία δὲν φοβοῦνται πλέον. Ὅλοι οἱ φόβοι καὶ οἱ τρόμοι καὶ οἱ κίνδυνοι καὶ τὰ φαντάσματα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε τὸ παλαιὸν βιβλίον, ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοὺς ὀδόντας τῶν μικρῶν ποντικῶν.

Μὲ θάρρος λοιπὸν διέρχονται τώρα τὸν διάδρομον καὶ ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν κλίνην των, ἐντροπιασμένοι κάπως.

Ἡ γάτα παρηγορεῖται μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἄλλοτε θὰ φαγῇ περισσότερον τυχηρά. Ἡ μικρὰ κόρη τὰ μικρὰ ποντίκια τὰ ὁποῖα κάμνουν τοιαῦτα παιγνίδια εἰς τὰ δειλὰ παιδία.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΙΡΗΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

[Παραμῦθι]

(Συνέχεια καὶ τέλος. ἴδε σελ. 102)

Σὰν ἦλθε ὁ Ἰρῆς 'ς τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ, τοῦ ζήτησε τὴν κόρη του τὴν Χρυσομαλλοῦσα γυναῖκα γιὰ τὸν ἀφέντη του.

— Τὴν δίνω, εἶπεν ὁ βασιλιᾶς· μὰ πρέπει πρῶτα νὰ κάνῃς τρία ζητήματα ποὺ θά σου 'πῶ. Νά, το πρῶτο· ἡ κόρη μου εἶχε ἕνα μαργαριταρένιο γιορντάνι· ἔσπασε τὸ μετάξι καὶ τὰ μαργαριτάρια σκόρπισαν 'ς τὸ λιβάδι· πρέπει νὰ τά'ρῃς ὅλα καὶ νὰ μὴ λείψῃ μηδὲ ἕνα.

Τὴν αὐριανὴ ἡμέρα πῆγε 'ς τὸ μεγάλο λιβάδι, ἐγονάτισε κι' ἄρχισε νὰ γυρεύῃ, μὰ τοῦ κάκου σκάλιζε δεξιὰ κ' ἀριςερά, δὲν εὑρῆκε οὔτε ἕνα μαργαριτάρι.

— Τί σκαλίζεις αὐτοῦ, Ἰρῆ; ἐρώτησε ἕνα μυρμήγκι που περνοῦσε ἀπὸ 'κεῖ.

— Τὰ μαργαριτάρια τῆς Χρυσομαλλούσας.

— Ἐμεῖς νά σοῦ τα βροῦμε.

Ἤτανε ἕνα ἀπὸ 'κεῖνα που εἶχε γλυτώσῃ ὁ Ἰρῆς ἀπ' τὴ φωτιά.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα ὅλα τὰ μαρ-

ριτάρια ἦσαν ἐκεῖ. Ὁ Ἰρῆς τάκανε ἀμαθὸ καὶ τα πῆγε 'ς τὸ βασιλιᾶ. Ὁ βασιλιᾶς τα μέτρησε καὶ δὲν ἔλειπε κανένα.

— Καλά, εἶπε· τώρα νὰ καὶ τὸ δεύτερο ζήτημα. Ἡ κόρη μου μιὰ 'μέρα ποὺ κολυμβοῦσε 'ς τὴ θάλασσα ἔχασε τὸ δακτυλίδι της. Νὰ πᾷς νά μού το φέρῃς.

Ὁ Ἰρῆς ἐπῆγε 'ς τὴν ἀκρογιαλιὰ συλλογισμένος.

— Τί ἔχεις, Ἰρῆ, κ' εἶσαι ἔτσι λυπημένος; τὸν ἐρώτησε ἕνα ψάρι βγάζοντας τὸ κεφάλι του ἀπ' τὴ θάλασσα.

Ὁ Ἰρῆς το γνώρισέ πως ἦταν ἐκεῖνο που ἀγόρασε ἀπ' τοὺς ψαράδες καὶ τοῦ ἔσωσε τὸν πόνο του.

Τὸ ψάρι γίνηκε ἄφαντο καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ξαναγύρισε. Σ' τὸ στόμα του κρατοῦσε ἕνα μαλαματένιο δακτυλίδι, καὶ ἄφησε 'ς τὸν ἄμμο, 'ς τὰ πόδια τοῦ Ἰρῆ.

Ὁ βασιλιᾶς ἐπαίνεσε πολὺ τὸ ξένο παλληκάρι, καὶ του εἶπε·

— Σὰν θέλῃς νὰ δώσω τὴν κόρη μου τὴν Χρυσομαλλοῦσα 'ς τὸν ἀφέντη σου τὸ βασιλιᾶ, νὰ πᾷς νά μου φέρῃς τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς καὶ τὸ νερὸ τῆς Νέκρας.

Ὁ Ἰρῆς ἐπῆγε 'ς τὸ δάσος καὶ περπατοῦσε καὶ συλλογιζότανε ποῦ ναὕρῃ τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς καὶ τὸ νερὸ τῆς Νέκρας.

—Γιατ' εἶσαι ἔτσι λυπημένος, Ἰρῆ; εἶπε μιὰ φωνὴ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ κοράκια που εἶχε σώσῃ τἄλογό του γιὰ νά τα θρέψῃ.

— Πρέπει νὰ πάγω 'ς τὸ βασιλιᾶ τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς καὶ τὸ νερὸ τῆς Νέκρας καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ τοὔρω.

— Ἐμεῖς το ξέρομε, εἶπαν τὰ κοράκια.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὰ πουλιὰ ἔφεραν 'ς τὸν Ἰρῆ δυὸ φλασκιὰ που εἶχαν τὸ ἀτίμητο νερό.

Τὸ νειὸ παλληκάρι ἔτρεχε κατευχαριστημένο νὰ πάγῃ 'ς τὸ βασιλιᾶ. Μὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δάσος, ἀνάμεσα σὲ δυὸ δένδρα εἶδε στημένο τὸ δίχτυ μιᾶς ἀράχνης, καὶ 'ς τὴ μέση τὴν ἴδια τὴν ἀράχνη που ἦταν ἕτοιμη νὰ φάγῃ μιὰ μυῖγα. Ὁ Ἰρῆς πῆρε τὸ φλασκὶ μὲ τὸ νερὸ τῆς Νέκρας ἐρράντισε τὴν ἀράχνη, καὶ ἔπεσε χάμου ψόφια· ὕστερα ἔβρεξε μὲ δυὸ τρεῖς σταλαγματιὲς ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς τὴν μισονεκρωμένη μυῖγα· αὐτὴ ἀρχίνησε νὰ βούζῃ μὲ χαρά, ἐβγῆκε ἀπ' τὸ δίχτυ πού την ἐκρατοῦσε κ' ἐπέταξε 'ς τὸν ἀέρα.

— Γιὰ τὸ καλό σου, Ἰρῆ, γιὰ τὸ καλό σου μ' ἐζωντάνεψες· γιατὶ χωρὶς τὴ βοήθειά μου δὲν θὰ μποροῦσες νὰ καταλάβῃς ποιὰ ἀπ' τὲς δώδεκα κόρες τοῦ βασιλιᾶ εἶνε ἡ Χρυσομαλλοῦσα.

Σὰν εἶδε ὁ βασιλιᾶς πως ὁ Ἰρῆς ἔκανε καὶ τὰ τρία ζητήματα ἀποφάσισε νά του δώσῃ τὴν κόρη του· μὰ τοῦ εἶπε νά την εὕρῃ μόνος του ποιὰ εἶνε.

Τὸν ἐπῆγε λοιπὸν σὲ μιὰ μεγάλη σάλα· 'ς τὴ μέση ἦτανε ἕνα στρογγυλὸ τραπέζι καὶ ὁλόγυρα καθώτανε δώδεκα βασιλοποῦλες, ὅλες ὄμορφες, ὅμοιες, καὶ ἀπαράλλακτες· ὅλες πάνω 'ς τὸ κεφάλι εἴχανε ἕνα ψιλὸ κεφαλόδεσμο κ' ἕνα μακρὺ πέπλο ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι ποῦ τὲς σκέπαζε ὅλα τὰ μαλλιά των· ἔπεφτε ἴσα μὲ τὰ πόδιά των.

— Νά, αἱ κόρες μου, εἶπεν ὁ βασιλιάς. Σὰν βρῆς ποιὰ εἶνε ἡ Χρυσομαλλοῦσα, πάρε την καὶ φύγε· εἰδεμὴ θὰ φύγῃς χωρὶς αὐτήνα.

Ὁ Ἰρῆς ἤτανε σὲ μεγάλη ἀνησυχία. Πῶς νὰ την εὕρῃ; Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσε ἕνα βόμβο 'ς τ' αὐτί του.

— Βούζ, βούζ, βούζ ἔκανε ἡ μυῖγα που ἐγλύτωσε ἀπ' τὴν ἀράχνη, βούζ βούζ, βούζ, θά σού την δείξω. Δὲν εἶνε τούτη, μηδ' αὐτή, μηδ' ἐτούτη· νά, αὐτὴ εἶνε, καὶ 'κάθησε 'ς τὸ κεφάλι μιᾶς βασιλοπούλας.

— Δῶσε μου αὐτὴ τὴ βασιλοπούλα, εἶπε ὁ Ἰρῆς, δώσε μού τηνε γυναῖκα γιὰ τὸ βασιλιὰ μου.

— Τὸ βρῆκες! εἶπε ὁ βασιλιᾶς.

Ἡ βασιλοπούλα που ἔδειξε ὁ Ἰρῆς ἔβγαλε τὸν κεφαλόδεσμό της καὶ τὰ μαλλιά της ξεχύθηκαν κ' ἐφεγγοβόλησαν σὰν ἥλιος που ὁ Ἰρῆς θαμπώθηκε.

Τότε ὁ πατέρας τῆς βασιλοπούλας ἐδιάταξε μεγάλη ἀκολουθία νὰ συνοδέψῃ τὴν κόρη του 'ς τὸ βασιλιᾶ, τὸν ἀφέντη τοῦ Ἰρῆ. Σὰν ἔφθασε ἡ μεγάλη πομπὴ 'ς τὸ βασίλειο, ὁ βασιλιᾶς ἐπήδησε ἀπ' τὴ χαρά του κ' ἔδωκε διαταγὲς νὰ κάνουν ἑτοιμασίες γιὰ τοὺς γάμους.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ βασιλιᾶς ἐθύμωσε μὲ τὸν Ἰρῆ, καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τί μεγάλη χάρι τοὔκανε, εἶπε νά του πάρουν τὸ κεφάλι.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἐπαρακάλεσε τὸ βασιλιᾶ νὰ της δώσῃ τὸ κορμὶ τοῦ Ἰρῆ, καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰρῆ· ὁ βασιλιᾶς τῆς τα ἔδωκε. Τότε ἡ βασιλοπούλα ἐσίμωσε τὸ κεφάλι 'ς τὸ κορμὶ τοῦ Ἰρῆ καὶ τἄθρεξε μὲ τὸ νερὸ τῆς Νέκρας· 'ς τὴ στιγμὴ κορμὶ καὶ κεφάλι ἐνώθηκαν τόσο καλὰ που δὲν φαινώτανε μηδὲ σημάδι. Τότε τὸ 'ράντισε μὲ τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς, καὶ εὐθὺς ὁ νειὸς ζωντάνεψε καὶ σηκώθηκε ἀπάνω ὅλος νειότη καὶ παλληκαριά!

— Τί καλὰ που κοιμήθηκα! εἶπε, κ' ἔτριβε τὰ χέρια του.

Σὰν εἶδε ὁ γεροβασιλιᾶς πως ὁ Ἰρῆς ἔγινε πλειὸ νέος καὶ πλειὸ ὡραῖος ἀπὸ πρῶτα, θέλησε κι' αὐτὸς νὰ γίνῃ νέος κι' ὡραῖος. Ἐκρόσταξε λοιπὸν νά του κόψουν τὸ κεφάλι καὶ νά τον ραντίσουν μὲ τὰ νερά που ἔφερε ὁ Ἰρῆς.

Οἱ ἄνθρωποί του τὸ ἔκαμαν ὅπως τους ἐπρόσταξε. Ἐχώρισαν τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ κορμὶ καὶ τἄθρεξαν καὶ τὰ δύο μὲ τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς τόσο πολὺ που δὲν ἔμειναν πλειὰ σταλιά, μὰ τὸ κεφάλι δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ ἕνα μὲ τὸ κορμί. Τότε τὰ ἔβρεξαν μὲ τὸ ἄλλο τὸ νερό· τὸ κεφάλι ἐνώθηκε μὲ τὸ κορμί, μὰ ὁ γεροβασιλιᾶς δὲν ζωντάνευε, καὶ ἦτο τῶν ἀδυνάτων νὰ ζωντανέψῃ γιατὶ δὲν ἔμεινε μηδὲ σταλαγματιὰ ἀπ' τὸ νερὸ τῆς Ζωῆς.

Τὸ βασίλειο ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ χωρὶς βασιλιᾶ· καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἤτανε γνωστικώτερος ἀπ' τὸν Ἰρῆ, αὐτὸς ἐπῆρε τὴν θέσι τοῦ πεθαμένου καὶ ἐπῆρε καὶ γυναῖκα τὴν Χρυσομαλλοῦσα.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουκοκεφαλάκης πωλητής.

— Ἰδού, κύριε, δύο φλανέλλαι πρὸς δέκα δραχμὰς ἑκάστη καὶ δέκα ζεύγη περιποδίων πρὸς δύο δραχμὰς τὸ ζεῦγος.

—Ἀέβετε ὀπίσω τὰς φλανέλλας, κρατῶ μόνον τὰ περιπόδια, λέγει ὁ ἀγοραστὴς ἐξερχόμενος τοῦ καταστήματος.

— Κύριε, κύριε, δὲν πληρώνετε τὰ περιπόδια; Διατί;

— Ἐπειδὴ τα ἀντήλλαξα μὲ τὰς φλανέλλας.

— Ἀλλὰ δὲν ἐπληρώσατε τὰς φλανέλλας.

— Ἐπειδὴ δὲν τας ἐπῆρα.

— Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, συγγνώμην! ἀπαντᾷ ὁ Κουκοκεφαλάκης μὲ ὕφος ἀνθρώπου ἀναγνωρίζοντος τὸ λάθος του.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

* *
*

Ὁ μικρὸς Τοτὸς ἀκούσας τὸν ἀδελφόν του λέγοντα: «Δός μοι πᾶ στῶ καὶ τὰν γᾶν κινήσω», τὸν ἐρωτᾷ:

— Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ εἶνε αὐτά;

— Μάλιστα, κύριε σοφέ· καὶ διατί ἐρωτᾷς;

—Τίποτε, τίποτε! ἀπαντᾷ ὁ Τοτὸς καὶ τρέχει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός του.

— Μμαμπᾶ, τῷ λέγει, ἔμαθα τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικά.

— Ἀλήθεια; λέγει, ὀλίγον ἐκπληττόμενος ὁ πατήρ του· γιὰ πές μας τίποτε.

— Νά, ἀπαντᾷ ὁ Τοτός, Δός μοι παστό. . . ἀλλὰ νὰ εἶνε γαλατομπούρεκο, σὲ παρακαλῶ πολύ.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Δασκαράκη.

* *
*

Δημοσιογράφος ἀστειζόμενος μέμφεται τὴν ἐπαστῆ Μαρίκαν ὅτι πολλάκις εἶνε δυσάρεστος, καὶ ἐνίοτε κακή.

—Ἂν δὲν φρονείσῃς νὰ διορθωθῇς, Μαρίκα, θὰ εὑρεθῶ εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ γράψω εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἶσαι κακὸ κορίτσι.

Καὶ ἡ Μαρίκα:

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον· ἐγὼ δὲν διαβάζω ἐφημερίδας!

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Βιβλία διὰ οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα ἐν τῷ Γραφείῳ αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος *ὑπὸ Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα *ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Βαϊτὰν Ζεράν *ὑπὸ Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου *ὑπὸ Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου *ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία *ὑπὸ Π. Ἰ. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων *ὑπὸ Δ. Κατακουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα *ὑπὸ Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικοὶ Διάλογοι *ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρμένου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συνναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυριοπώλης *ὑπὸ Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μόρφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Μαΐου ἑ. ἔ.

294. Ἀξίγριφος.

Ζῶον εἶνε τὸ πρῶτον μου, γράμμα τὸ δευτερόνμου.
Σ' τὴν θάλασσαν ἂν εὑρεθῇς ποθεῖς τὸ σύνολόνμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἰθάκης.

295. Στοιχειόγριφος.

Εὕρημαι ἐν ταῖς Ἀθήναις τοὺς αἰῶνας θεωρῶν·
Ἂν τοῦ κέντρου μὲ στερήσῃς ὅπου σὺ κ' ἐγὼ παρών.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.

296. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίσῃς εἶμαι πρᾶγμά τι πλαστόν·
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς
Μὴ ζητῆς νὰ με γνωρίσῃς,
Κακὰς ἔχω συνεπείας ὡς ἐλάττωμα φρικτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δασῶν.

297. Αἴνιγμα.

Εἶνε ἀπόστολος τ' ἀρσενικόν μου,
σημεῖον στίξεως τὸ θήλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονος τοῦ Παρνασσοῦ.

298. Παίγνιον.

Νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ κάτωθι ἐπιγραφή:

ΟΥΕΗΦΡΠΙ
ΑΟΠΕΙΝ
ΡΦΟΝΡΙ
ΟΝΑΙΤΥ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλπίδος Κ. Ἀναστασιάδου.

299. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΓΕΙΛΝΟΡΡΣΕΦ σχηματίσον σταυρὸν ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο πτηνῶν ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Α. Χριστοφίδου.

300. Κεκρυμμένον κυβόλεξον.

1. Αἱ χῆνες εἰσὶ πτηνά.
2. Ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρξεν ἥρως τῶν ἀρχαίων.
3. Οἱ φαρισαῖοι προσηύχοντο πρὸς τὸ θεαθῆναι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥόδου τῆς Ἄνδρου.

301. Ἀστήρ.

+ + +
+ + +
+ + + + +
+ + +
+ + +

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκεται καθέτως τὸ ὄνομα ὄρους τῆς Ἰταλίας, ὁριζοντίως θρεπτικὴ τροφὴ καὶ διαγωνίως τά ὀνόματα δύο πτηνῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρομικοῦ Ἀριστοφάνους.

302—303. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ἅπας ὁ λόγος ἂν ἀφῇ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν.
2. Ὁ Ὁράτιος μέγας ὑπῆρξε ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουλιοῦ τοῦ Πτηνοῦ.

304—305. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *κίων* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *θόλος*.
2. Ἡ *πόλις* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *λώρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρέου.

306—309. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Τρόμος, ῥαφή, λάρος—ρόλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκείρα.

310—313. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχημάτισον τὰ ὀνόματα ἐξ βασιλέων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

1, Ἐνάμελος. 2, Μινέδευας, 3, Μιδήθης. 4, Τρένως. 5, Διχεύλας. 6, Σουδεσύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος.

316. Ἁπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ρωσσίας.

1, Ἀρχαῖος φιλόσοφος. 2, Δένδρον. 3, Κρίτος τῆς Ἀμερικῆς. 4, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 5, Ζῶον 6, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 7, Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 8, Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος 9, Ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονος τοῦ Παρνασσοῦ.

317—320. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων καὶ τῇ προλήψει ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ἐπαναλαμβανομένου τρὶς εἰς ἑκάστην λέξιν, σχημάτισον τέσσαρας λέξεις, ὧν ἡ πρώτη νὰ σημαίνῃ τὸν πατέρα διασήμου συγγραφέως, ἡ δευτέρα φυτόν, ἡ τρίτη διάσημον θαλασσόπορον καὶ ἡ τετάρτη πόλιν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

1, ΡΣΛ. 2, ΝΚΣΡΔ. 3, ΣΒΛΜΚ. 4, ΚΜΣΔ.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωλοκούλου.

321. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀστερισμοῦ.

1. Μέταλλον. 2, Φυτόν. 3, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον. 4, Μέρος τοῦ πλοίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθηρᾶς Καρδίας.

322. Ἐλλειποσύμφωνον.

η—αιεια—ιαι—ε—αι—ιαι—υει—ε—οα—αι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γένου τῆς Κύρας.

323. Φωνηεντόλιπον.

Δρς—πσσς—πς—γρ—ξλτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολαδοῦδων Ἀθηνῶν.

324. Γρῖφος.

$\frac{\text{Μηδ'}}{\text{δ}}$ $\frac{\text{τ'}}{\text{Ἡσαΰ}}$ τομαὶ γ' ἄφρων ἴστη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Μαρτίου ἐ. ἔ.

185. *Θάλασσα. ἅλας.*—**186.** *Λυσίας*, λύσις.—**187.** Τὸ γράμμα ρ.—**188.** Φαῦστα.—

189.

Π
Ε Α Ρ
Ε Ρ Μ Η Σ
Π Α Μ Ι Σ Ο Σ
Ρ Η Σ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

190.

Μ Σ Α
Ο Α Ι
Ν Α Ν
Α Ι Σ Α Β Ω Ν
Π Μ Χ
Σ Ι Ο
Ι Σ Ν

191.

Α
Α
Κ
Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ
Ι
Ο
Σ

192.

Β
Ο Ρ Γ Υ Ι Α
Ν Μ
Ι Ο Υ Λ Ι Α
Τ Α
Σ Ε Ρ Β Ο Ι
Α Ε

193. Τῆς ἀρετῆς ἔμπροσθεν οἱ θεοὶ ἱδρῶτα ἔθεσαν. ('Η ἀνάγνωσις γίνεται λαμβανομένου τοῦ τῶν καθέτων στίχων ἑνὸς γράμματος δεξιόθεν καὶ ἑνὸς ἀριστερόθεν ἀλληλοδιαδόχως.—**194—196.** 1, Ἴδις. 2, Βύας. 3, Κίσσα.—**197—198.** 1. *Ἰλιών*, ἴων, Ἴων, ἴον, ἴσον, ὄσον, ὄρος, πόρος; Πάρος, *πάγος*. —2, Σίτος, μέτος, μῖσος, ἴσος, ὄσος, ὄρος, ἄρος, *ἄρτος*.—**199—202.** 1, Ἡ Βενετία. 2, Ἡ Ἀσία, 3, Ὁ Μωϋσῆς. 4, Οἱ πόλοι. — **203.** ΑΙΑΚΟΣ, ΚΡΟΝΟΣ (1. ΑΣπάλαξ. 2, ΙΟρδάνης. 3, ΑΝνίδας. 4, ΚΟδρος. 5, ΟΡγυιά. 6, ΣΚύμνος).— **204.** ΑΘΗΝΑ, ΑΝΑΦΗ, ΠΑΡΟΣ (1, ΑΝΑΠηρος. 2, ΘΑΝΑτος. 3, ΗΜΑΡ. 4, ΝέΦΟς. 5, ΑρΗΣ). — **205.** Πόνος εὐκλεὴς πατήρ. Ἀργία δυστυχίας μήτηρ. — **206.** Ὁ προσδεῖν ὑπὸ πάντων ἐπαινεῖται.

—— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τακσιμεραδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

—— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—3717.